

15 Februarie 2026: Ds Anru Liebenberg

Die preek fokus op Genesis 18 se verhaal van Abraham en Sara by die groot bome van Mamre, en wys hoe God se belofte deur baie jare, struikelblokke en menslike ongeloof heen tog betroubaar bly.

Bybelse agtergrond: Bome van Mamre en die drie mans

Die prediker begin by die “groot bome van Mamre” as belangrike landmerk vir Israel: plek van Abraham se altaar, moontlik selfs met latere tempelsimboolbetekenis. Daar word verwys na Josefus se beskrywing dat die bome “so oud soos die wêreld” was, om te wys hoe indrukwekkend en gelaai met betekenis hierdie plek was. In Genesis 18 verskyn drie mans by Abraham se tent; die teks sê tegelyk “die Here” verskyn en tog ook dat daar drie mans is, wat dit moeilik maak om hulle presies te identifiseer (engele, boodskappers, of selfs ’n simbool van die Drie-eenheid, soos in Rublev se skildery “The Icon Trinity”). Die punt is: dit is nie ’n gewone ontmoeting nie; God is op ’n besondere manier in hierdie gebeure teenwoordig.

Abraham se gasvryheid en roeping

Abraham reageer opvallend vinnig en oordadig: al sit hy waarskynlik nog en herstel ná besnydenis in hoofstuk 17, spring hy op in die hitte van die dag om die mans gasvry te ontvang. Hy beloof net “’n bietjie brood en water”, maar laat Sara 16 kg meel knie, slag ’n jong kalf en sit ’n feesmaal met melk en botter voor – veel meer as die minimum gasvryheid van die antieke wêreld. ’n Rabbi se woorde word aangehaal: regverdiges praat min maar doen baie; dit beskryf Abraham se handelwyse mooi. Die prediker verbind dit met Abraham se roeping in Genesis 12: God maak hom ’n man van seën sodat hy self tot seën vir die nasies kan wees – en dit begin nou al hoe meer in sy lewe deurskemer.

God se belofte, Abraham se struikelblokke en die 25 jaar

In Genesis 12 ontvang Abraham die belofte en verbond, en teen Genesis 18 het sowat 25 jaar verloop. In daardie tyd is Abraham se lewe ’n mengsel van geloof en gebrokenheid: hy ontvang ’n wonderlike belofte, maar kort daarna lieg hy in Egipte en noem Sara sy suster uit vrees vir sy eie lewe, sodat sy in Farao se harem beland. Só word Abraham self dikwels ’n struikelblok wat God moet “oorsteek” om sy belofte te laat realiseer. Deur al hierdie op- en afs, bly die “goue draad” dat God getrou bly en sy verbond en seën in stand hou, ondanks menslike mislukings.

Sara se lag, menslike onmoontlikheid en God se “is enigiets onmoontlik?”

Hoofstuk 18 skuif die fokus sterk na Sara: sy hoor die belofte dat sy binne ’n jaar ’n seun sal hê, op ’n stadium wanneer sy en Abraham al baie oud is. Sy lag in haar binneste oor die fisiese onmoontlikheid daarvan – en die prediker vra: kan ons haar werklik kwalik neem ná ’n leeftyd se onvervulde verlange na ’n kind? Tog word haar lag self deel van die belofte: Isak se naam beteken “hy lag”, ’n voorafskaduwing van die vreugde wat God nog gaan gee. God se vraag – “is enigiets onmoontlik vir die Here?” – word as sleutelsin uitgelig: die verhaal gaan oor ’n God wat

wel kan doen wat Hy sê, en Isak se geboorte wys dat die vervulling van die belofte 'n suiwer geskenk van genade is, nie die resultaat van menslike prestasie nie.

Gasvryheid aan God: Here of konsultant?

Die prediker vra hoe dit lyk om God vandag “gasvry te ontvang” soos Abraham – maar beklemtoon dat God altyd eerste inisiatief neem; Hy nooi ons eers na sy tafel, soos in Psalm 23. Ons antwoord is om sy gasvryheid te ontvang met oop, proaktiewe arms en Hom doelbewus in ons leefwêreld in te nooi, soos die tweede deel van die Onse Vader waar ons God betrek by ons daaglikse brood, skuld, verhoudings en versoekings. Belangrik: Abraham se gasvryheid koop nie God se seën nie; genade kom altyd eerste, reeds vanaf Genesis 12 en 17. Daarom vra die prediker: Ontvang ons die Here as 'n soort “konsultant” wie se raad ons oorweeg maar uiteindelik ignoreer as dit nie pas nie, of erken ons Hom werklik as Here oor elke deel van ons lewe?

Nuwe moontlikhede en die “prophetic imagination”

Met verwysing na Walter Brueggemann se “prophetic imagination” sê die prediker dat die Bybel nie net vertel hoe die wêreld is nie, maar hoe dit kán en sál wees omdat God 'n belofte gemaak het. Die kernvraag van Bybelse geloof is of ons dink die wêreld is toe (vasgesluit in huidige realiteite) of oop vir God se nuwe werk. Dit word konkreet gemaak met verwysing na Echo se ontbyt en die werklikheid van verval, gebrokenheid en mense wie se lewens “aan 'n draadjie hang” in ons eie strate – en tog bly die vraag: glo ons nog God kan iets nuuts doen in enige mens se lewe? Politieke oplossings, munisipale ingryping of nuwe partye kan nie ons diepste hoop dra nie; ons hoop lê in God se vermoë om nuwe beginne te skep, ook in ons karakter, verhoudings en werksomstandighede.

Hoop vashou te midde van onvervulde begeertes

Die prediker erken eerlik: God gee nie noodwendig aan hierdie kant van die graf alles waarna ons intens verlang nie – genesing, veranderde werksomstandighede, herstelde verhoudings of 'n spesifieke uitkoms word nie outomaties waar net omdat ons glo nie. Die vraag bly eerder: is ek bereid om God te vertrou, selfs as my grootste begeerte nooit (hier) realiseer nie, en vas te hou aan wie Hy is en wat Hy belowe het? Gemeentelede word aangemoedig om nie die verbeelding van nuwe moontlikhede saam met God prys te gee nie, selfs al wag hulle al “25 jaar” op verandering. Selfs vir mense in wie se lewens ons geen keerpunt meer kan voorstel nie, mag ons nie hoop laat vaar nie, maar moet ons bly glo dat God 'n nuwe begin kan bring.

Slotboodskap en gebed

Aan die einde nooi die prediker elkeen om weer 'n “nuwe visie van nuwe moontlikhede” te ontvang – nie gebou op ons beste pogings of deursettingsvermoë nie, maar op God se genade en krag. Ons word herinner dat die betekenis en “sukses” van ons lewe nie op ons skouers rus nie, maar op die God wat nuwe beginne skep en met ons oor dekades stap. In die slotgebed bely hy ons ongeloof en “kromstok”-wees, dra die gemeenskap op aan God en dank Hom dat sy genade genoeg is en dat Hy die een is wat ons by die hand neem en iets nuuts kan doen. Die kernoproep aan die gemeente is om vas te hou aan hierdie God en te bly glo dat met Hom alles moontlik is, selfs waar ons menslik net onmoontlikheid sien.

Oordenkingsvrae

- Waar in my lewe ervaar ek tans iets as “fisies/onmenslik onmoontlik”, soos Sara, en hoe reageer ek daaroor in my gesprek met God – met lag, sinisme of vertroue?
- As ek eerlik is: ervaar ek die wêreld as “toe” of as oop vir God se nuutheid, soos Brueggemann dit beskryf?
- Is daar ’n situasie, persoon of gemeenskap waar ek in my hart eintlik opgehou glo het dat God nog iets nuuts kan doen – en hoe sou dit lyk om weer daardie hoop op te neem?
- Ontvang ek Jesus in my lewe as konsultant wat ek kan ignoreer, of as Here aan wie elke deel van my lewe ondergeskik is?
- Hoe lyk my gasvryheid teenoor God en ander mense prakties – watter “oortlopende roosterkoek en kalf” (tyd, aandag, hulpbronne) bied ek, soos Abraham, bo die minimum uit?
- As ek terugdink oor die laaste “25 jaar” (of ’n lang seisoen in my lewe), waar kan ek die goue draad van God se trou raaksien ten spyte van my eie foute en struikels?
- Watter diepste behoefte of gebed dra ek al lank saam, en hoe kan ek vandag weer sê: “Here, selfs al realiseer dit nie aan hierdie kant van die graf nie, ek kies om U te vertrou”?
- In watter area van my karakter, verhoudings of werksomstandighede het ek nodig dat God ’n nuwe begin skep, en wat is my volgende klein geloofstap daarvoor?
- Is daar iemand in my lewe oor wie ek amper hoop verloor het – hoe kan ek hierdie persoon weer in gebed na God toe dra en vasbyt in geloof dat Hy kan verander?
- As ek my gemeenskap, dorp of stad voor God bring: wat sou dit beteken om regtig te glo dat ons hoop nie in politieke of menslike oplossings lê nie, maar in God se nuwe werk in mense se lewens?